

VEROHALLINTO
Esikunta- ja oikeusyksikkö
PL 325
00052 VERO

LAUSUNTO

2.10.2020

Valtiovarainministeriö
valtiovarainministerio@vm.fi

Viite / Diaarinumero
VM138:00/2020
VN/20525/2020
VH/6188/00.04.05/2020

Luonnos hallituksen esitykseksi laiksi tutkimus- ja kehittämistoiminnan lisävähennyksestä verovuosina 2021-2024

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi (jäljempänä tässä lausunnossa luonnos) ehdotetaan säädettäväksi laki tutkimus- ja kehittämistoiminnan lisävähennyksestä verovuosina 2021–2024 (jäljempänä tässä lausunnossa laki).

Lisävähennykseen olisivat oikeutettuja kaikki elinkeinotoimintaa tai maataloutta harjoittavat verovelvolliset, jotka tekevät aineettoman omaisuuden syntymiseen tähtäävää tutkimus- ja kehittämistoimintaan liittyvää tutkimusyhteistyötä tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaation kanssa. Elinkeinoiminnan ja maatalouden tulosta tehtävän lisävähennyksen määrä olisi 50 prosenttia verovelvollisen tutkimus- ja kehittämistoimintaan liittyvien tutkimusyhteistyöhankkeiden alihankintalaskuista. Lisävähennyksen enimmäismäärä verovuonna olisi 500 000 euroa ja alaraja 5 000 euroa. Kyseessä olisi uusi verotuki, joka ei olisi EU-oikeuden näkökulmasta valtiontukea.

Lisäksi luonnoksessa ehdotetaan, että verovähennyksestä aiheutuva yhteisöveron verotuottomuutos kompensoitaisiin kunnille verontilityslain mukaisia yhteisöveron jako-osuuksia muuttamalla.

Ehdotetun lain tavoitteena on edistää yritysten ja tutkimusorganisaatioiden välistä yhteistyötä tutkimus- ja kehittämistoiminnassa ja sitä kautta lisätä ja edistää laadukasta tutkimus- ja kehittämistoimintaa Suomessa.

Esitys liittyy valtion vuoden 2021 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä. Lain on tarkoitus tulla voimaan 1.1.2021.

Verohallinto lausuu luonnoksen johdosta seuraavaa:

Yleistä

Verohallinnon näkemyksen mukaan säädettäväksi esitetty laki edistäisi osaltaan sille asetettuja tavoitteita. Verohallinto pitää tarkoituksenmukaisena, että lisävähennys perustuisi palkkojen sijaan alihankintalaskuun.

Ehdotettu sääntely vaikuttaa Verohallinnossa muun muassa syventäviin ohjeisiin, veroilmoituslomakkeisiin, veroilmoituksen täyttöohjeisiin, verovalvontaan ja tietojärjestelmiin. Verohallinto tuo esiin, että ehdotetun lain aiheuttamien IT-järjestelmämuutosten kustannusten arvioidaan alustavien laskelmien perusteella olevan vähintään noin 292 000 euroa (ulkoiset henkilötöykustannukset noin 250 000 euroa ja sisäiset henkilöstömenot noin 42 000 euroa (0,6 htv)).

Lisävähennykseen oikeutetut verovelvolliset

Ehdotetun lain 3 §:n 1 momentin mukaan lisävähennykseen olisi oikeutettu omaan elinkeinotoimintaansa tai maatalouteensa liittyvää tutkimus- ja kehittämistoimintaa harjoittava verovelvollinen. Oikeus lisävähennykseen olisi myös ulkomaisen oikeushenkilön Suomessa olevan kiinteän toimipaikan harjoittaman tutkimus- ja kehittämistoiminnan perusteella.

Verohallinnon näkemyksen mukaan 3 §:n 1 momentin säännöksen sanamuodossa sekä yksityiskohtaisissa perusteluissa olisi tarpeen huomioida täsmällisemmin Suomessa sijaitsevan tosiasiallisen johtopaikkansa perusteella Suomessa yleisesti verovelvolliset ulkomaiset yhteisöt (ks. hanke VM111:00/2019). Tämän vuoksi Verohallinto ehdottaa, että säännöksen ensimmäinen virke muotoiltaisiin seuraavasti: Lisävähennykseen on oikeutettu omaan elinkeinotoimintaansa tai maatalouteensa liittyvää tutkimus- ja kehittämistoimintaa harjoittava *yleisesti* verovelvollinen.

Määritelmät

Luonnoksen mukaan vähennyksen perustuessa verovelvollisen tutkimusorganisaatiolta saamaan alihankintalaskuun, vähennyksen laskemisen ja myöntämisen arvioidaan olevan kaavamainen ja aiheuttavan suhteellisen vähän tulkintakysymyksiä.

Toisin kuin luonnoksessa todetaan, Verohallinto katsoo, että tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaation, tutkimus- ja kehittämistoiminnan sekä hankkeen käsitteisiin liittyy tulkinnanvaraisuutta.

Tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaatio

Ehdotetun lain 2 §:n 2 kohdan mukaan tutkimus- ja tiedonvälitysorganisaatiolla tarkoitetaan sellaista yhteisöä (kuten korkeakoulut tai tutkimuslaitokset, teknologiansiirtoelimet, innovaatioiden välittäjät, tutkimussuuntautuneet fyysiset tai virtuaaliset yhteistyöyhteisöt) sen oikeusasemasta (julkis- tai yksityisoikeudellinen) tai rahoitustavasta riippumatta, jonka päätavoitteena on harjoittaa riippumattomasti perustutkimusta, teollista tutkimusta tai kokeellista kehittämistä tai levittää tällaisen toiminnan tuloksia koulutuksen, julkaisujen tai tiedonsiirron kautta. Kun tällainen yhteisö harjoittaa myös taloudellista toimintaa, tällaisen taloudellisen toiminnan rahoituksesta, kustannuksista ja tuloista on pidettävä erillistä kirjanpitoa. Tällaisessa yhteisössä ratkaisevaa vaikutusvaltaa esimerkiksi osakkaana tai jäsenenä käyttävillä yrityksillä ei saa olla etuoikeutta sen saavuttamiin tuloksiin.

Säännöksen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan Suomeen sijoittautuneiden tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaatioiden lisäksi lisävähennyksen perusteeksi hyväksyttäisiin ETA-maihin sijoittuneiden vastaavien toimijoiden alihankintalaskut, jos nämä organisaatiot muutoin täyttävät ehdotetussa laissa esitetyt edellytykset, erityisesti 2 §:n 2 kohdan määritelmän tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaatiosta.

Verohallinto toteaa, että verovelvolliset voivat vaatia lisävähennystä myös muiden kuin em. säännöksen edellytykset selkeästi täyttävien toimijoiden (kuten yliopistot) alihankintalaskujen perusteella, jolloin Verohallinnon tulisi arvioida yhteistyöorganisaation asemaa. Tämä saattaa Verohallinnon näkemyksen mukaan olla haastavaa erityisesti ulkomaisten toimijoiden osalta. Verohallinto katsoo, että hallituksen esityksessä olisikin perusteltua antaa mahdollisimman paljon konkreettisia esimerkkejä siitä, mitä organisaatioita voidaan pitää laissa tarkoitettuina tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaatioina sekä tuoda esiin, jos saatavilla on tulkintakäytäntöä tai ohjeistusta, johon voidaan rajanvetoa tehtäessä tukeutua.

Lisäksi Verohallinto katsoo, että tulisi harkita, voitaisiinko ehdotetussa laissa tai muualla verolainsäädännössä säätää yhteistyöorganisaatiolle velvollisuus antaa esimerkiksi tutkimus- ja kehittämistoiminnan hanketta koskevalla yhteistyösopimuksella selvitys organisaation toiminnasta sekä siitä, täyttääkö yhteistyöorganisaatio lain 2 §:n 2 kohdan mukaisen tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaation määritelmän. Jos katsotaan, että asiasta ei ole tarpeen säätää lailla, tulisi ehdotetun sääntelyn perusteluissa todeta, että käytännössä verovelvollisen ja tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaation välisen sopimuksen tulisi sisältää sellainen tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaation toiminnastaan antama selvitys, jonka perusteella voitaisiin lähtökohtaisesti todentaa vaaditun vähennyksen lainmukaisuus tutkimus- ja tiedonvälittämisorganisaation statuksen osalta.

Verohallinto kiinnittää huomiota siihen, että ehdotetun lain 2 §:n 2 kohdassa todetaan, että kun tutkimus- ja tiedonlevittämisorganisaatio harjoittaa myös taloudellista toimintaa, tällaisen taloudellisen toiminnan rahoituksesta, kustannuksista ja tuloista on pidettävä erillistä kirjanpitoa. Verohallinnon näkemyksen mukaan hallituksen esityksen perusteluissa olisi hyvä täsmentää, millainen merkitys tällä seikalla on ratkaistaessa sitä, täyttyvätkö edellytykset lisävähennyksen saamiselle.

Tutkimus- ja kehittämistoiminta

Ehdotetun lain 2 §:n 1 kohdan mukaan tutkimus- ja kehittämistoiminnalla tarkoitetaan yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen¹ 25 artiklan 2 kohdan mukaista tutkimus- ja kehittämistoimintaa. Yleisen ryhmäpoikkeusasetuksen mukainen tutkimus- ja kehittämistoiminnan määritelmä kattaa perustutkimuksen, teollisen tutkimuksen, kokeellisen kehittämisen ja toteutettavuustutkimuksen.

Ehdotetun lain 2 §:n 3 kohdan mukaan alihankintalaskulla tarkoitettaisiin verovelvollisen kohdan 2 mukaiselle tutkimus- tai tiedonvälitysorganisaatiolle maksamaa alihankintalaskua siltä osin kuin alihankintalaskun erät liittyvät 1 kohdan mukaiseen tutkimus- ja kehittämistoimintaan, jonka tavoitteena on aineettoman omaisuuden luominen.

Ehdotetun lain 2 §:n 3 kohdan perusteella tutkimus- ja kehittämistoiminnan tavoitteena tulisi olla aineettoman omaisuuden luominen. Lain 2 §:n 1 kohdan perustelujen mukaan säännöksen soveltamisen edellytyksenä ei kuitenkaan olisi aineetto-

¹ Komission asetus (EU) N:o 651/2014 tiettyjen tukimuotojen toteamisesta sisämarkkinoille soveltuviksi perussopimuksen 107 ja 108 artiklan mukaisesti (tässä lausunnossa yleinen ryhmäpoikkeusasetus)

man omaisuuden syntyminen toiminnan tuotoksena. Perustelujen mukaan lisävähennyksen saaminen ei siis edellyttäisi hankkeen tulosten tarkastelua tai hankkeen onnistumista, vaan jo pelkkä hankkeen toteuttaminen oikeuttaisi vähennykseen.

Verohallinto tuo esiin, että tutkimus- ja kehittämistoiminnan hanke voi johtaa osittain tai kokonaan myös aineellisen omaisuuden välittömään tai välilliseen syntymiseen. Ottaen huomioon, että lisävähennyksen saaminen ei luonnoksen perusteella edellyttäisi hankkeen tulosten tarkastelua tai hankkeen onnistumista, tarkoituksena ei oletettavasti ole estää lisävähennyksen saamista siltä osin kuin hanke liittyy kokonaan tai osittain muuhun kuin aineettoman omaisuuden, kuten koneen tai laitteen luomiseen. Ehdotettua sääntelyä ja perusteluita voidaan pitää tältä osin epäselvinä, minkä vuoksi säännöksiä ja perusteluita tulisi Verohallinnon näkemyksen mukaan täsmentää. Jos tarkoitus ei ole ollut rajata ehdotetun lain soveltamisalaa pelkästään hankkeisiin, joiden tuloksena voi syntyä ainoastaan aineetonta omaisuutta, tulisi harkita, olisiko ehdotetun lain 2 §:n 3 kohdan edellytys aineettomasta omaisuudesta syytä poistaa tai täsmentää sääntelyn sanamuotoa ja perusteluita tältä osin.

Jos aineettoman omaisuuden edellytys sisällytetään lakiin nykyisessä muodossaan tai täsmennettynä, Verohallinto ehdottaa, että siitä säädettäisiin 2 §:n 3 kohdan sijaan jo 2 §:n 1 kohdassa, jolloin kaikki lisävähennyksen perusteena olevaan toimintaan kohdistuvat edellytykset kävisivät ilmi samasta säännöksestä. Aineettoman omaisuuden merkityssisältöä olisi myös hyvä täsmentää hallituksen esityksessä. Verohallinto toteaa lisäksi, että aineettoman omaisuuden käsitettä voidaan pitää jossain määrin tulkinnanvaraisena, jolta osin hallituksen esityksen perusteluita olisi tarkoituksenmukaista myös täsmentää.

Ehdotetun lain 2 §:n 3 kohdan yksityiskohtaisten perustelujen mukaan oletettavaa on, että tutkimus- tai tiedonlevittämisen organisaation, joka täyttää tässä lakiehdotuksessa esitetyn määritelmän, tulee omassa toiminnassaan tuntea toimintansa ja tarjoamiensa palveluiden sisältö ja laatu niin, että organisaatio voi verovelvolliselle osoittamassaan tutkimus- ja kehittämistoiminnan alihankintalaskussa perustellusti ja luotettavasti yksilöidä, kohdistuvatko kyseiset erät ehdotetun lain määritelmän mukaiseen tutkimus- ja kehittämistoimintaan. Edelleen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan käytettäessä alihankintalaskua lisävähennyksen perusteena välitetään enimmälti myös tutkimus- ja kehittämistoiminnan verotukseen usein liitettyä niin sanottua relabeling-ilmiötä eli muiden kuin perustellusti tutkimus- ja kehittämistoimintaan kuuluvien menojen raportoimista tutkimus- ja kehittämistoiminnan menoina.

Verohallinto toteaa, että lain 2 §:n 2 kohdan edellytykset täyttävä tutkimus- ja tiedonlevittämisen organisaatio voi tarjota myös muita kuin lain 2 §:n 1 kohdassa tarkoitettuun tutkimus- ja kehittämistoimintaan liittyviä palveluita. Siten alihankintalaskun käyttäminen luonnoksessa esitetyllä tavalla sen todentamiseen, että laskun perusteena oleva tutkimus- ja kehittämistoiminta täyttää lain edellytykset, edellyttää Verohallinnon käsityksen mukaan käytännössä sitä, että alihankintalaskun erittelystä käy riittävällä tarkkuudella ilmi se, miltä osin lasku perustuu lain soveltamisalaan kuuluihin kustannuksiin. Tämän vuoksi tulisi harkita, pitäisikö tutkimus- ja tiedonlevittämisen organisaatiolle säätää velvollisuus antaa selvitys siitä, miltä osin alihankintalasku sisältää kustannuksia, jotka täyttävät lain 2 §:n 1 kohdan edellytykset. Jos lailla säätämistä ei nähdä tarkoituksenmukaiseksi, olisi asia joka tapauksessa tarpeen todeta hallituksen esityksen perusteluissa.

Hanke

Ehdotettu laki ei sisällä hankkeen määritelmää, vaikka hankkeen käsite sisältyy useaan ehdotettuun säännökseen. Lain 3 §:n 2 momentin yksityiskohtaisten perustelujen mukaan hankkeena pidettäisiin ajallisesti rajattua ja tavoitteellista tutkimus- ja kehittämistoiminnan toimenpiteiden kokonaisuutta, johon liittyvästä yhteistyöstä ja/tai alihankinnasta verovelvollinen on tehnyt sopimuksen tutkimus- tai tiedonlevittämisorganisaation kanssa. Koska lisävähennyksen perusteena on nimenomaisesti yhteistyösopimukseen perustuva alihankintalasku, ei hankkeen rajaamiseen tai hankkeen määritelmään liittyvien kysymysten arvioida muodostuvan tulkinnan kannalta ongelmalliseksi, mistä syystä hanketta ei ole ehdotetussa laissa erikseen määritetty, vaan hankkeen merkitys on yleiskielen ja yleisen käytännön mukainen.

Verohallinnon näkemyksen mukaan yleiskielen ja yleisen käytännön mukaista hankemääritelmää ei voida pitää riittävän yksiselitteisenä, minkä vuoksi hankkeen määritelmä olisi tarpeen sisällyttää lakiin tai täsmentää sitä hallituksen esityksen perusteluissa.

Ehdotetun lain 6 §:n 2 momentissa määritellään hankkeen aloitusajankohta lakia sovellettaessa. Säännöksen mukaan hanke katsottaisiin aloitetun hanketta koskevan sopimuksen allekirjoitushetkellä.

Verohallinto toteaa, että ehdotetussa säännöksessä tai sen yksityiskohtaisissa perusteluissa ei määritellä tarkemmin, mihin hanketta koskevaan sopimukseen säännöksessä viitataan. Siten on epäselvää, katsotaanko hanke säännöksen perusteella aloitetuksi esimerkiksi hankkeen aloittamiseen liittyvän yrityksen sisäisen sopimuksen allekirjoitushetkellä vai vasta tutkimus- ja tiedonjakeluorganisaation kanssa tehdyn yhteistyösopimuksen allekirjoitushetken perusteella. Koska aloitusajankohta vaikuttaa keskeisesti lisävähennyksen myöntämiseen, hallituksen esityksen perusteluista olisi tarpeen tarkentaa tältä osin.

Hankkeeseen saatu muu tuki:

Lain 3 §:n 3 momentin mukaan lisävähennystä ei myönnettäisi siltä osin kuin verovelvollinen on saanut suoraa valtiontukea tai muuta tukea hankkeeseen liittyvien alihankintalaskujen kattamiseksi. Säännöksen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan suoran tuen saaminen samaan hankkeeseen ei kuitenkaan automaattisesti estäisi lisävähennyksen myöntämistä, jos suora tuki on käytetty hankkeen muihin menoihin. Ehdon tarkoituksena on estää lisävähennyksen tekeminen menoista, joita ei ole katettu verovelvollisen omista varoista, vaan valtiontuella tai millä tahansa muulla julkisen sektorin rahoituksella tai vastaavalla julkisella tuella. Koska ehdotettu lisävähennys ei edellä todetusti olisi valtiontukea, eivät valtiontukisääntelyyn liittyvät enimmäismäärät tai tuki-intensiteettiä koskevat rajoitukset muodostuisi ongelmaksi lisävähennyksen itsensä eivätkä verovelvollisen mahdollisesti saaman muun valtiontuen osalta. Täten ei ole tarvetta sulkea kokonaan pois mahdollisuutta käyttää lisävähennystä hankkeeseen, johon on joltain muilta osin jo saatu tai ollaan saamassa valtiontueksi luettavaa muuta tukea.

Verohallinto toteaa, että suora valtiontuki ja muu julkinen rahoitus perustuvat usein hankkeen kokonaiskustannuksiin, jolloin esimerkiksi hankkeeseen liittyvät alihankintalaskut sisältyvät tuen perusteeseen. Verohallinnon näkemyksen mukaan luonnoksen perusteella on epäselvää, miltä osin suoran valtiontuen voitaisiin tällaisessa

tilanteessa katsoa kohdistuvan alihankintalaskuihin. Lisäksi julkisen tuen kohdistuksessa nimenomaisesti alihankintalaskuun on epäselvää, voidaanko lisävähennyksen perusteeseen lukea kuitenkin se osa alihankintalaskun perusteella syntyneistä kustannuksista, joka on jäänyt kattamatta siihen kohdistuvalla julkisella tuella. Näihin seikkoihin olisi tulkintaongelmien välttämiseksi tärkeää ottaa kantaa hallituksen esityksen perusteluissa.

Lisäksi Verohallinto toteaa, että säännöksessä käytetty muun tuen käsite on epäselvä. Säännöksen yksityiskohtaisista perusteluista on pääteltävissä, että muulla tuella tarkoitetaan muuta kuin suoraksi valtiontueksi luettavaa julkisen sektorin rahoitusta tai vastaavaa julkista tukea. Kuitenkin säännöksen sanamuodon perusteella myös esimerkiksi lahjoitukset voitaisiin lukea hankkeeseen kohdistuvaksi muuksi tueksi. Siten lain 3 §:n 3 momentissa käytettyä muun tuen käsitettä voisi olla perusteltua täsmentää esimerkiksi siten, että säännöksessä käytettäisiin ilmaisua "tai muuta *julkista* tukea".

Ehdotetun säännöksen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan lisävähennystä ei saisi tehdä myöskään siltä osin kuin verovelvollinen tulee saamaan suoraa tukea saman hankkeen alihankintalaskujen kattamiseksi. Siten lisävähennyksen myöntämiseen vaikuttavat myös myöhemmin saatavat tuet. Verohallinnon näkemyksen mukaan tämä ei kuitenkaan ilmene säännöksen sanamuodosta, jonka voidaan katsoa viittaavan vain jo saatuihin tukiin. Siten säännöksen sanamuodon muuttamista tulisi harkita siten, että se kattaisi myös tulevaisuudessa mahdollisesti saatavat tuet, jos tämä on ollut tarkoituksena. Jos säännöstä täsmennetään tällä tavoin, tulisi verovelvolliselle asettaa laissa velvollisuus ilmoittaa Verohallinnolle, jos verovelvollinen saa alihankintalaskujen kattamiseen tukea tutkimus- ja kehittämistoiminnan lisävähennyksen vaatimisen jälkeen.

Menettely

Lisävähennystä tulisi vaatia ennen verotuksen päättymistä (lain 5 §). Verotuksen päättymisellä tarkoitetaan verolainsäädännössä verovelvolliskohtaista verotuksen päättymistä eli verotuksen päättymishetki voi olla verovelvollisilla eri (HE 97/2017 vp). Yleisesti tämä tarkoittaa sitä, että lainsäädännön nojalla ennen verotuksen päättymistä esitettäväksi vaadittavien tahdonvaltaisten vaatimusten esittäminen riippuu verovelvollisen oman verotuksen päättymisestä. Perusteluissa voisi todeta, että verotuksen päättymisellä tarkoitetaan tässäkin verovelvolliskohtaista verotuksen päättymistä.

Lisävähennyksen peruste ja määrä

Ehdotetun lain 3 §:n 2 momentin mukaan lisävähennys myönnettäisiin 2 §:n 2 kohdassa tarkoitetun tutkimus- tai tiedonvälitysorganisaation kanssa tehdyn tutkimus- ja kehittämistoiminnan yhteistyön perusteella. Lisävähennyksen perusteena olisi 2 §:n 3 kohdassa tarkoitettu verovelvollisen tutkimus- tai tiedonvälitysorganisaatiolle maksama aineettoman omaisuuden syntymiseen tähtäävän tutkimus- ja kehittämistoiminnan hankkeen alihankintalasku.

Verohallinto toteaa, että suoriteperusteisessa tuloverotuksessa alihankintalaskun maksaminen ei vaikuta menon vähennyskelpoisuuteen tai jaksottamiseen. Siten Verohallinto ehdottaa, että maksamisen sijaan säännöksessä käytettäisiin esimer-

kiksi ilmaisia *suorittaminen*, jolloin säännöksen jälkimmäisen virkkeen mukaan lisävähennyksen perusteena olisi 2 §:n 3 kohdassa tarkoitettu verovelvollisen tutkimus- tai tiedonvälitysorganisaatiolle *suorittama* aineettoman omaisuuden syntymiseen tähtäävän tutkimus- ja kehittämistoiminnan hankkeen alihankintalasku.

Ehdotetun lain 3 §:n 2 momentin yksityiskohtaisten perustelujen mukaan vähennyksen perusteena otettaisiin verovuonna huomioon elinkeinoverolain tai maatilatalouden tuloverolain mukaan vähennyskelpoiset tutkimus- ja kehittämistoiminnan alihankintalaskut, joiden suorittamisvelvollisuus on elinkeinoverolain tai maatilatalouden tuloverolain mukaan syntynyt kyseisenä verovuonna. Elinkeinoverolain 25 §:ään perustuvasta menojen mahdollisesta jaksotuksesta riippumatta kunkin verovuoden laskentaperusteessa otettaisiin huomioon kokonaisuudessaan ne alihankintalaskut, joiden osalta suorittamisvelvollisuus on syntynyt kyseisenä verovuonna.

Verohallinto katsoo, että ehdotetun säännöksen yksityiskohtaisissa perusteluissa olisi perusteltua suorittamisvelvollisuuden syntymisen sijaan käyttää selvyiden vuoksi ilmaisia "jotka jaksotetaan kyseiselle verovuodelle". Lisäksi perusteluissa olisi elinkeinoverolain osalta selvyiden vuoksi hyvä viitata EVL 22 §:ään. Tällöin perusteluissa voitaisiin todeta seuraavaa: Vähennyksen perusteena otettaisiin verovuonna huomioon elinkeinoverolain tai maatilatalouden tuloverolain mukaan vähennyskelpoiset tutkimus- ja kehittämistoiminnan alihankintalaskut, jotka *jaksotetaan elinkeinoverolain 22 §:n tai maatilatalouden tuloverolain mukaan kyseisen verovuoden menoiksi. Verovelvollisen valinta jaksottaa menot elinkeinoverolain 25 §:n mahdollistamalla tavalla ei vaikuta lisävähennyksen laskentaperusteeseen.*

Lisäksi Verohallinto ehdottaa, että ehdotetun lain 3 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa voitaisiin selvyiden vuoksi todeta, että elinkeinotoimintaan liittyvä lisävähennys vähennetään elinkeinotoiminnan tulolähteen tulosta ja maatalouden lisävähennys maatalouden tulolähteen tulosta, mikäli verovelvollisella on näiden molempien tulolähteiden mukaan verotettavaa toimintaa.

Pääjohtaja

Markku Heikura

Johtava asiantuntija

Kari Aaltonen